SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 3609

Warszawa, 1 lipca 2019 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 33 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt uchwały:

- w sprawie uznania obecnego modelu europejskiej polityki klimatyczno-energetycznej w zakresie wspierania odnawialnych źródeł energii za niezgodny z zasadami subsydiarności, suwerenności energetycznej państw członkowskich, transparentności oraz sprawiedliwości społecznej.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem uchwały upoważniamy pana posła Jana Klawitera.

(-) Mieczysław Kazimierz Baszko; (-) Magdalena Błeńska; (-) Józef Brynkus; (-) Grzegorz Długi; (-) Paweł Grabowski; (-) Marek Jakubiak; (-) Tomasz Jaskóła; (-) Norbert Kaczmarczyk; (-) Jan Klawiter; (-) Andrzej Kobylarz; (-) Jerzy Kozłowski; (-) Jakub Kulesza; (-) Piotr Liroy-Marzec; (-) Andrzej Maciejewski; (-) Robert Majka; (-) Maciej Masłowski; (-) Robert Mordak; (-) Stefan Romecki; (-) Łukasz Rzepecki; (-) Jarosław Sachajko; (-) Paweł Skutecki; (-) Agnieszka Ścigaj; (-) Jacek Wilk; (-) Robert Winnicki.

PROJEKT

Uchwała

Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia …….. 2019 r.

w sprawie uznania obecnego modelu europejskiej polityki klimatyczno-energetycznej w zakresie wspierania odnawialnych źródeł energii za niezgodny z zasadami subsydiarności, suwerenności energetycznej państw członkowskich, transparentności oraz sprawiedliwości społecznej.

Sejm RP zwraca się do Rządu RP o podjęcie działań na forum unijnym mających na celu zapewnienie, aby kształtujący się model europejskiej polityki klimatyczno-energetycznej w zakresie systemowego wspierania odnawialnych źródeł energii był zgodny z zasadą subsydiarności oraz nie naruszał zagwarantowanych traktatowo praw państw członkowskich do swobodnego wyboru między różnymi źródłami energii. Ponadto, niezbędne jest, aby wszelkie działania instytucji unijnych w tym zakresie nie pogłębiały nierówności społecznych w krajach Unii Europejskiej oraz spełniały kryteria transparentności.

UZASADNIENIE

Podstawowa dewiza Unii Europejskiej, często przywoływana przez instytucje unijne, brzmi „*In varietate concordia"* tj. „Zjednoczeni w różnorodności". Zasada ta leżąca u podstaw integracji europejskiej wyraża przekonanie, że zjednoczona Europa nie powinna być bytem federalnym, lecz wspólnotą suwerennych państw z których każde posiada własną specyfikę oraz uwarunkowania gospodarcze i społeczne, które powinny być następnie uwzględniane przez instytucje unijne przy tworzeniu europejskiej polityki i prawodawstwa.

W tym kontekście Sejm RP z niepokojem obserwuje ewolucję europejskiej polityki klimatyczno-energetycznej w kierunku radykalnego zwiększania w Europie wykorzystania niestabilnych odnawialnych źródeł energii bez uwzględniania specyfiki poszczególnych krajów unijnych. Kluczowym instrumentem tej polityki jest dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/EC w sprawie wspierania odnawialnych źródeł energii. W ocenie Sejmu RP polityka ta realizowana jest bez poszanowania zagwarantowanych traktatowo praw państw członkowskich w zakresie polityki energetycznej, a także na przekór względom ekonomicznym, środowiskowym, technologicznym i interesom społecznym.

1. Względy formalno-prawne

a) Naruszenie zasady subsydiarności (art. 5 TUE)

Zgodnie z art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w dziedzinach, które nie należą do wyłącznej kompetencji Unii Europejskiej, podejmuje ona działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele tego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, na fakt, że Komisja Europejska w swoich dokumentach przyznaje, że państwa członkowskie efektywnie realizują politykę wspierania OZE:

> *"Dyrektywa ws. wspierania OZE z 2009 r. w efektywny sposób zapewniła, że wszystkie Państwa Członkowskie, z wyjątkiem jednego, są* ***na drodze do osiągnięcia wyznaczonych im celów krajowych na 2020 r****.*[1]*"*

Skoro, zatem w ocenie Komisji Europejskiej państwa członkowskie efektywnie wspierają OZE to tym samym propozycje wprowadzenia nowych regulacji unijnych w tym zakresie, bądź zaostrzanie dotychczasowych, należy uznać za naruszenie traktatowej zasady subsydiarności.

Przy ocenie zasady subsydiarności nie bez znaczenia pozostaje fakt, że została ona wzmocniona licznymi porozumieniami międzyinstytucjonalnymi oraz rezolucjami, do których zaliczają się[2]:

- *Porozumienie Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej z dn. 25 października 1993 r.* – instytucje unijne zobowiązały się do przestrzegania zasady subsydiarności i uzgodniły, że w swoich procedurach wewnętrznych będą regularnie badać czy planowane działanie jest zgodne z zasadą subsydiarności, zarówno, jeśli chodzi o wybór instrumentów, jak i treść wniosku ustawodawczego
- *Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 maja 1997 r.* – w rezolucji tej PE wyraził opinię, że zasada subsydiarności stanowi wiążącą normą prawną.
- *Porozumienie międzyinstytucjonalne Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej z 13 kwietnia 2016 r. ws. lepszego stanowienia prawa* – na mocy tego porozumienia Komisja Europejska musi w uzasadnieniu wniosku ustawodawczego m.in. umotywować wprowadzenie proponowanych środków w świetle zasady subsydiarności i uwzględniać tą zasadę w swoich ocenach skutków.

O naruszaniu zasady subsydiarności w sektorze energii przez instytucje unijne najlepiej świadczy uzasadniona skarga Parlamentu Węgier na poniższe dokumenty przygotowane przez Komisję Europejską:

- wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wewnętrznego rynku energii elektrycznej [COM(2016)861];
- wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej [COM(2016)864; 2016/0380(COD)]

Oba zaskarżone wnioski ustawodawcze Komisja Spraw Europejskich Parlamentu Europejskiego uznała za niezgodne z zasadą subsydiarności[3]. Pomimo tego są one w dalszym ciągu procedowane przez instytucje unijne, znajdując się obecnie na etapie rozpatrywania przez Radę[4].

b) Naruszenie zasady suwerenności energetycznej państw członkowskich (art. 194 ust. 2 TFUE)

Kluczowy unijny akt prawny w zakresie polityki klimatyczno-energetycznej, tj. Dyrektywa ws. wspierania odnawialnych źródeł energii zawiera wiążące dla państw członkowskich cele dot. obowiązkowych udziałów OZE w ich koszykach energetycznych w 2020 r., przy czym uśredniony cel na poziomie unijnym został określony na 20%. W październiku 2014 r. Rada Europejska uzgodniła ramy polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, w których ponownie potwierdzono długoterminowe zaangażowanie UE w strategię w dziedzinie energii odnawialnych. W nowych ramach ustanowiono unijny cel zakładający osiągnięcie 27-procentowego udziału energii odnawialnej w zużyciu energii w UE w 2030 r. W podstawowym dla unijnej polityki klimatyczno-energetycznej dokumencie pt. „Energy Roadmap

---

[1] *The 2009 RES Directive has* ***effectively*** *ensured that all Member State but one are currently* ***on track to achieve their 2020 targets****.*
"Commission Staff Working Document Executive Summary of the REFIT evaluation of the Directive 2009/28/EC", str. 2 <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52016SC0417&from=IT>

[2] http://www.europarl.europa.eu/atyourservice/pl/displayFtu.html?ftuId=FTU_1.2.2.html

[3] http://www.europarl.europa.eu/meetdocs/2014_2019/plmrep/COMMITTEES/JURI/NP/2017/09-07/1129859PL.pdf

[4] Aktualny status legislacyjny: http://eur-lex.europa.eu/procedure/EN/2016_379

2050" wyrażona jest z kolei ambicja UE do wytwarzania ponad 60% energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych:

> *"Około dwóch trzecich energii elektrycznej [w UE] powinno pochodzić ze źródeł odnawialnych. Produkcja energii elektrycznej musi być niemal całkowicie zeroemisyjna*[5]*"*

Mając na względzie powyższe realizacja polityki klimatyczno-energetycznej w kształcie proponowanym przez Komisję Europejską nieuchronnie będzie skutkować tym, że bardzo znacząca część koszyka energetycznego państw członkowskich byłaby ustanawiana na szczeblu europejskim. W ocenie Sejmu RP polityka taka jest nie do pogodzenia z art. 194 ust. 2 *Traktatu o funkcjonowaniu UE* zgodnie, z którym działania realizowane w ramach unijnej polityki energetycznej nie mogą naruszać:

> *„prawa państw członkowskich do wyboru (...) między różnymi źródłami energii i ogólnej struktury ich zaopatrzenia w energię"*

W dziedzinie ochrony środowiska istotnym odstępstwem od powyższej zasady jest art. 192 ust. 2 lit. c Traktatu zgodnie, z którym Rada **w drodze jednomyślności** może uchwalić:

> *„środki wpływające znacząco na wybór Państwa Członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię"*.

W związku z tym jednak, że Radę tworzą przedstawiciele państw członkowskich, należy uznać, że:
1) działania, o których mowa powyżej leżą w ich wyłącznej kompetencji;
2) każde państwo członkowskie może zawetować niekorzystne dla niego rozwiązania w tym zakresie.

Jednocześnie forsowanie przez inne niż Rada instytucje unijne inicjatyw mających na celu znaczące wpłynięcie na polityki energetyczne państw członkowskich i uzasadnianych ochroną środowiska należy uznać za wykraczające poza ich kompetencje i tym samym naruszające Traktaty Europejskie. Przemawia za tym również fakt, że zgodnie z podstawową zasadą prawa administracyjnego, wszelkie instytucje publiczne (w tym europejskie) mogą działać jedynie na podstawie i w granicach prawa. W tym kontekście należy podkreślić, że polityka klimatyczno-energetyczna Unii Europejskiej jest uzasadniana m.in. względami ochrony środowiska.

Na problematykę suwerenności energetycznej państw członkowskich zwrócił uwagę Rzecznik Generalny P. Leger w opinii przedstawionej 16 maja 2000 r. w sprawie C-36/98 Hiszpania przeciwko Radzie. W opinii tej Rzecznik podkreślił, że państwa członkowskiej powinny zachować szeroki zakres władzy w dziedzinie polityki energetycznej ze względu na konsekwencje jakie środki podejmowane na poziomie unijnym mogą mieć dla ich gospodarek narodowych.

Przykładem naruszania przez instytucje unijne zasady suwerenności energetycznej państw członkowskich wyrażonej w art. 194 ust. 2 Traktatu jest wniosek ustawodawczy Komisji Europejskiej ws. promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych[6] z 2017 r. Pomimo, że ww. wniosek ustawodawczy w znaczący sposób ingeruje w politykę energetyczną państw członkowskich, w szczegółowym uzasadnieniu tego wniosku nie znalazło się jakiekolwiek odwołanie do art. 194 ust. 2 Traktatu. Tym samym kluczowy w tym zakresie przepis Traktatu, zabezpieczający interesy państw członkowskich, został przez KE całkowicie zignorowany.

c) Naruszenie zasady transparentności (art. 15 TFUE)

Zgodnie z art. 15 Traktatu *o funkcjonowaniu Unii Europejskiej* każda instytucja unijna, w tym Komisja Europejska, ma obowiązek zapewnić przejrzystość swych prac oraz działać z jak największym poszanowaniem zasady otwartości. Zasada ta została wzmocniona wcześniej wzmiankowanym *Porozumieniem międzyinstytucjonalnym między Parlamentem Europejskim, Komisja Europejską oraz Radą ws. lepszego stosowania prawa* z dnia 13.04.2016 r., zgodnie, z którym:

> *„Instytucje zgadzają się przestrzegać ogólnych zasad prawa Unii (...) Ponadto zgadzają się promować prostotę, jasność i spójność podczas tworzenia ustawodawstwa Unii* ***oraz jak największą przejrzystość procesu legislacyjnego***[7]***"***

---

[5] A*bout* ***two thirds*** *of our energy should come from renewable sources. Electricity production needs to be almost emission-free.* "Energy Roadmap 2050", str. 1 <https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/2012_energy_roadmap_2050_en_0.pdf>

[6] https://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2016/PL/COM-2016-767-F1-PL-MAIN-PART-1.PDF

[7] http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A32016Q0512%2801%29

W świetle powyższych aktów prawnych niepokojące są powtarzające się przypadki nierespektowania zasady transparentności przez instytucje unijne przy procedowaniu projektów legislacyjnych dot. OZE. Znakomitą ilustracją tej praktyki był przywołany wcześniej wniosek ustawodawczy Komisji Europejskiej ws. promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych z 2017 r.[8], którego podstawę stanowiły nieupublicznione analizy i prognozy m.in.:

> ***Z analizy będącej podstawą niniejszego wniosku*** *(...) wynika zatem, że do osiągnięcia unijnego poziomu docelowego w wysokości co najmniej 27 % konieczna jest zmiana polityki (...)* [str. 3]

W związku z tym, że nie zostały one ujawnione państwa członkowskie pozbawione zostały możliwości odniesienia się do przyjętych w nich założeń i wniosków.

2. Kwestie technologiczne

Podstawowym deklarowanym przez UE celem polityki klimatyczno-energetycznej jest redukcja emisji CO2 i w ten sposób przeciwdziałanie zmianom klimatu. Naturalną konsekwencją takiego stanowiska powinno być wspieranie przez UE wszelkich niskoemisyjnych źródeł energii, które umożliwiają realizację tego celu. W świetle danych Międzynarodowego Panelu do spraw Zmian Klimatu (IPCCC) działającego pod egidą ONZ najmniej emisyjnym źródłem energii jest energetyka jądrowa, która np. w porównaniu do energetyki słonecznej generuje ok. 4 razy mniej CO2 w przeliczeniu na jednostkę wyprodukowanej energii elektrycznej (odpowiednio 12 i 48 g CO2/kWh)[9].

Tymczasem unijna polityka energetyczna zakłada, że podstawowym źródłem energii w oparciu, o który ma nastąpić redukcja emisji CO2 w UE powinny być OZE, w szczególności energetyka wiatrowa i fotowoltaika, ignorując ogromny potencjał redukcji emisji CO2 jakim dysponuje energetyka jądrowa. O potencjale tym najlepiej świadczy fakt, że sama Komisja Europejska w jednym ze swych flagowych dokumentów przyznała, że energetyka jądrowa stanowi kluczowe niskoemisyjne źródło energii:

> *"Energia jądrowa będzie potrzebna do tego, aby wnieść istotny wkład w proces transformacji energetycznej, w tych państwach, w których jest ona akceptowana.* ***Pozostaje ona kluczowym źródłem niskoemisyjnej energii elektrycznej[10]****".*

Skoro, zatem w ocenie Komisji Europejskiej kluczowym źródłem niskoemisyjnej energii pozostaje energetyka jądrowa, **to tym samym niezrozumiałe jest, dlaczego w centrum unijnej polityki energetycznej UE stawia niesterowalne odnawialne źródła energii**, które w przeciwieństwie do energetyki jądrowej nie zapewniają stabilnych dostaw energii elektrycznej, niezależnych od warunków pogodowych.

W skali europejskiej wg danych Eurostatu za 2017 r. energetyka jądrowa odpowiada za generację ok. 50 % niskoemisyjnej energii elektrycznej w Unii Europejskiej, przy czym pozostałe 50% takiej energii pochodzi ze źródeł odnawialnych. O efektywności energetyki jądrowej dobitnie świadczy fakt, że do wytworzenia niemal takiej samej ilości energii elektrycznej, co odnawialne źródła energii, energetyka jądrowa potrzebowała elektrowni o 4-krotnie mniejszej mocy zainstalowanej.

Doświadczenia Niemiec, głównego promotora OZE w Unii Europejskiej, pokazują, że redukcja emisji CO2 poprzez rozwój OZE oraz przy jednoczesnej rezygnacji z rozwoju energetyki jądrowej jest nieefektywna. W latach 2000–2016 produkcja energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych wzrosła w Niemczech pięciokrotnie z 36 TWh do 192 TWh[11], przy czym największy wzrost miał miejsce po 2011 roku, kiedy ogłoszono decyzję o wyłączeniu elektrowni jądrowych. Pomimo tak intensywnego rozwoju OZE emisyjność sektora energetycznego w tym kraju jest ok. 10 razy większa niż w przypadku Francji, której system energetyczny opiera się na energetyce jądrowej[12] (w 2016 r. w Niemczech wyprodukowano, bowiem 545 TWh energii elektrycznej **o średniej emisji 560 g CO2/kWh,** podczas gdy we Francji w tym samym okresie wygenerowano 530 TWh energii elektrycznej **o średniej emisji zaledwie 58 g CO2/kWh)**.

---

[8] http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52016PC0767R%2801%29

[9] Intergovernmental Panel on Climate Change, 2014, Anex III "Technology-specific cost and performance paramenters" In. Climate Change 2014: Mitigation of Climate Change.

[10] *Nuclear energy will be needed to provide a significant contribution in the energy transformation process in those Member States where it is pursued.* ***It remains a key source of low carbon electricity generation.***
"Energy Roadmap 2050", str. 9 <https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/2012_energy_roadmap_2050_en_0.pdf>

[11] Erneuerbare Energien in Deutschland Daten zur Entwicklung im Jahr 2016, Federalny Urząd Środowiska, marzec 2017, https://www.umweltbundesamt.de/sites/default/files/medien/376/publikationen/erneuerbare_energien_in_deutschland_daten_zur_entwicklung_im_jahr_2016.pdf

[12] Daily German Electricity production data from FraunhoferISE. Hourly French electricity production from RTE-France)

Mając na względzie powyższe, zasadny jest postulat neutralności technologicznej europejskiej polityki klimatycznej, zgodnie, z którym Unia Europejska powinna wspierać **wszystkie** niskoemisyjne źródła energii, nie wyłączając energetyki jądrowej. Polityka taka byłaby uzasadniona w kontekście art. 2 Traktatu Euratom, (którego stroną są wszystkie państwa członkowskie UE), który przewiduje, że celem Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej jest ustanowienie warunków niezbędnych do szybkiego rozwoju przemysłu jądrowego:

> *„Zadaniem Wspólnoty jest przyczynianie się do podwyższania poziomu życia w Państwach Członkowskich i rozwijania stosunków z innymi państwami **poprzez ustanowienie warunków niezbędnych do stworzenia i szybkiego rozwoju przemysłu jądrowego**.”*

Preferowanym rozwiązaniem byłoby umieszczenie przez Unię Europejską w gronie energii odnawialnych wszystkich rodzajów technologii niskoemisyjnych. Wtedy energetyka odnawialna i jądrowa stanowiłyby jeden pakiet technologii niskoemisyjnych. Podejście takie byłoby szczególnie uzasadnione w kontekście *Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2007 r. w sprawie konwencjonalnych źródeł energii i technologii wytwarzania energii* [13], która w przeciwieństwie do obecnej polityki klimatyczno-energetycznej UE w równy sposób traktuje wszystkie technologie niskoemisyjne, nie preferując którejkolwiek z nich:

> *„emisję gazów cieplarnianych w sektorze energetycznym można skutecznie ograniczyć wyłącznie poprzez zwiększone wykorzystanie technologii niskowęglowych, **takich jak energia jądrowa, czysty węgiel i źródła odnawialne”***

Państwa członkowskie realizując unijne cele unijnej polityki klimatyczno-energetycznej powinny mieć pełną swobodę wyboru najbardziej efektywnych w ich ocenie metod redukcji emisji CO2. Rozwiązanie takie w znacznie większym stopniu niż dotychczasowa polityka narzucania odgórnych celów dot. udziału OZE uwzględniałaby specyfikę gospodarek poszczególnych państw członkowskich.

3. Kwestie społeczne

Proponowany przez instytucje unijne model rozwoju OZE w oparciu o wielkoskalowe subsydia skutkuje wyjątkowo niekorzystną dla społeczeństw europejskich socjalizacją kosztów rozwoju OZE. Model ten wymusza finansowanie znaczących zysków inwestorów OZE przez pozostałą część społeczeństwa, która zmuszona jest płacić wyższe rachunki za energię elektryczną. Odnawialne źródła energii są bowiem dotowane i nie podlegają regułom wolnego rynku. Prowadzi to do destrukcji rynku energii elektrycznej w Unii Europejskiej tj. sztucznego zaniżania cen energii na rynku hurtowym, przy jednoczesnym podnoszeniu cen energii dla odbiorców końcowych, w szczególności gospodarstw domowych. W konsekwencji oparty o system dotacji model rozwoju OZE generuje wzrost nierówności społecznych w Unii Europejskiej, co narusza zasadę sprawiedliwości społecznej zagwarantowaną zarówno art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, jak i art. 2 Konstytucji RP.

4. Kwestie ekonomiczne

W świetle danych Eurostatu[14] najwyższe w Europie rachunki za energię elektryczną płacą gospodarstwa domowe w Niemczech i Danii, a więc w krajach będących liderami rozwoju OZE (w przypadku Danii kwota ta w 2016 r. wyniosła 30,84 eurocentów za 1 kWh, w Niemczech 29,77 eurocentów). Dla porównania w tym samym okresie najniższe ceny energii elektrycznej były w Bułgarii i Węgrzech (odpowiednio 9,38 eurocentów i 11,25 eurocentów[15]), a więc w krajach w których znaczącym źródłem energii jest energetyka jądrowa[16].

Skalę dotacji niezbędnych do zapewnienia rentowności energetyki odnawialnej pokazuje fakt, że Niemcy, główny promotor OZE w Europie, wydały na wsparcie energetyki odnawialnej od 2000 r. ponad

[13] http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+20071024+ITEMS+DOC+XML+V0//PL#sdocta23

[14] http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/File:Electricity_prices,_second_half_of_year,_2014-2016_(EUR_per_kWh)_YB17.png

[15] W przypadku Polski: 13,50 eurocentów.

[16] W przypadku Bułgarii udział energii jądrowej w 2016 r. wyniósł 35%, a w przypadku Węgier – 51,3% (źródło: World Nuclear Association)

222 miliardy euro[17]. Jest to kwota porównywalna z kosztem budowy kilkudziesięciu nowoczesnych bloków jądrowych wytwarzających energię w sposób bezpieczny i niezawodny.

W skali globalnej subwencje dla najdynamiczniej rozwijających się sektorów OZE, tj. energetyki wiatrowej i słonecznej, wyniosły tylko w latach 2008-2016 ok. 2 bilionów $ (energetyka wiatrowa – 1,1 bln $, energetyka słoneczna – 0,9 bln $), czyli więcej niż łączne subwencje na energetykę jądrową w ciągu ostatniego półwiecza (ok. 1,8 bln $ w latach 1962 - 2016).[18]

5. Kwestie środowiskowe

Sejm RP postuluje, aby przy obliczaniu emisyjności danej technologii uwzględniać całościowe emisje CO2 wytwarzane zarówno w trakcie eksploatacji, jaki i przy produkcji danego urządzenia lub obiektu (wiatraka, reaktora etc.), i to zarówno na terenie UE, jak i poza jej granicami. W tym kontekście istotna jest efektywność energetyczna danego źródła energii. Przykładowo, inwestycja 1 jednostki energii w fotowoltaice przynosi 4 nowe jednostki energii w całym okresie życia źródła, podczas gdy w energetyce jądrowej aż 75. W przeliczeniu na MWh ogniwa słoneczne, stwarzają zatem większe obciążenie dla środowiska niż energetyka jądrowa, zwłaszcza przy uwzględnieniu konieczności ich demontażu już po ok. 20–30 latach.

Przy ocenie aspektów środowiskowych różnego typu technologii niskoemisyjnych należy ponadto uwzględnić fakt, że głównymi eksporterami technologii odnawialnych, w szczególności fotowoltaiki, są kraje Azji Południowo-Wschodniej, w których standardy środowiskowe są znacznie mniej restrykcyjne niż w Unii Europejskiej.

W związku z powyższym zasadna jest głęboka reforma europejskiej polityki klimatyczno-energetycznej w taki sposób, aby zapewnić jej spójność z właściwymi postanowieniami Traktatów europejskich oraz jej faktyczną neutralność technologiczną, która polegałaby na równym traktowaniu wszystkich technologii niskoemisyjnych, zarówno OZE jak i energetyki jądrowej. Rozwiązanie takie nie tylko pozwoliłoby w znacznie bardziej efektywny sposób realizować cele tej polityki, z korzyścią dla klimatu i środowiska, ale też w większym stopniu uwzględniałoby specyfikę gospodarek i systemów energetycznych poszczególnych państw członkowskich.

[17] Erneuerbare Energien und das EEG: Zahlen, Fakten, Grafiken (2017), BDEW, Berlin, 10. Juli 2017
[18] „The Power to decarbonize" Mark Elson i in., EP, listopad 2017.